

Gospodarske stvari.

Naše goske.

Vsaka gospodinja predobro ve, zakaj ima toliko skrb za svojo kuretino, med njo posebno za goske; natanko ve, koliko ji nese dvorišče, ako spremlja po njem ponosen kokot lepo vrsto tovarišic, a nič manj ne ceni vrednosti in hasna, katerega prinašajo dobro rejene goske. Ni ji torej žal za trud in stroške, katere ima za to svojo perotnino. Od gosij dobiva perje, meso in maščobo. To so poglavitne tri reči, zavoljo katerih se gos redi in pita. Ako želi gospodinja to ali ono, treba bi bilo prav za prav krmjenje ali pitanje posebno vravnati in spominjevati. Tako se je n. pr. dokazalo, da dobijo gosi prav lepo, veliko in gosto perje, ako se jim dajajo dušičnate snovi. Med temi so v prvi vrsti meseni ostanki, mleko in z mlekom zmešana klaja i. dr. Da pa se gos prav močno zredi ali odebeli, pripomaga posebno piča, narejena iz moke, kateri se brez škode sme priliti nekoliko mleka. Sploh se priporočuje za ta slučaj krmljenje s tvarinami, ki so ali masne ali imajo dosti ogljenika v sebi, svaški iz testa, zrnje, mleko, semena, n. pr. laneno, oljate snovi itd. Le pri zadnjih je treba pripomniti, da povzročujejo pri mesu, kakor pri masti neprijeten okus. Kar se pa tiče kakovosti gosjega mesa, velja pravilo, da nobena krma njegove izvrstnosti bolj ne pospešuje, kakor samo zrnje, grah, koruza ali tursica in ajda.

Navadno pa gre skrb gospodinjke pri gosih le na to, da se lepo zredijo in ob jednem okusno meso dajo. Kako pa se gosi v to svrhu pametno pitajo? Naj še o tej stvari nekoliko omenimo. Kjer so gosi zaprte, naj se napravi okoli kurnika ali okoli priprave, v kateri so, prazen prostor in ta se ogradi. Tu sem morajo se živali večkrat izpuščati, da se prezračijo in sprehodijo. Dokler so pa v zaporu ali v kurniku, je prav dobro, če se pokrijejo s kako stvarjo, tako da so v temi in v miru. Prvi teden daje se njim najmanj pet ali šestkrat na dan zdrobljeno korenje, repa in pesa. Vselej pa naj bo klaje toliko, kolikor živalim diši. Drugi in tretji teden pa se njim polaga le trikrat na dan a zato močnejše in tečnejše stvari, ječmen ali oves. A na to naj bi vsaka skrbna gospodinja vestno pazila, da je koritce ali posoda, v katero se žito vsipa, čista in zmita.

Četrti in zadnji teden pa se jim kuha grah ali vsaj namaka v toplo vodo, ker to sočivje najbolj pospešuje pisanje in več izda v kratkem času, kakor krompir, korenje ali pesa skoz tri ali štiri tedne.

Voda, ki se goskam ob času pisanja podaja, naj bo vedno čista in zato se naj večkrat prenovi in le v snažni posodi. Da pa živali bolj žeja in na ta način več vode va-se jemljejo, vrže se jim v vodo kosček oglja. Tega pikajo, ga gledajo in se ob njem mučijo a s tem si tudi žejo vzbujajo. Toraj le pridno na delo gospodinjke, požurite se in zredite si za vesele (velikonočne) praznike prav debelih in mastnih gosek!

Drevesni koli.

Kol je drevescu, ki ga na stalno mesto presadimo, prepotraben, in mora biti, da bo trpežen in svoj namen dosegel, po zimi posekan, iz zdravega ravnega lesa, gladko obrezan in na vrhu zadostuje do 5 cm. debelosti. Razume se, da če se kako večje drevo s sadjem obloženo nagne ali ga burja sprevrne, je nepotraben močen kol.

Slab kol, predolg, ki med veje sega, skrivljen in grčast skorjo oguli in drevo rani, predebel pa za razvitek drevesec sploh škoduje, ker deblo obsenči, vsled česar se na obsenčeni strani zavoljo pomanjkanja zraka

in svetlobe drevo, oziroma deblo slabeje razvija in za debelim kolom najraje deblo pozebe. Žal, da slabe kole prepogosto vidimo. Nekateri priporočajo, da tam, kjer se je bati, da drevje živina poškoduje, z vozom ali na kak način koli lahko rani, tri kole postavimo. Res, da ravno pri hišah, pred krmo, je taka ograja lepa in trpežna pa predraga je, in če se potem, ko je že drevo vsajeno, ograja postavlja, se korenine ranijo; povsod drugod pa zadostuje eden dober kol. Če se deblo s trnjem pravilno obveže, tedaj se živina drgala ne bo. Da kol trdo stoji in se korenine ne ranijo, postavi ga, preden se drevo vsadi. Dober kol ostane 5—7 let in po ovi dobi drevo ne potrebuje več kola. Za kolo je najboljši mecesnov, smrekov in tudi borov les. Kol ne sme nikoli čez veje segati, in deblo se mora navadno dvakrat h kolu s trto privezati.

Sadjerejsko društvo za Šoštanjski okraj ima dne 6. januarja 1894 popoldne ob 1/4. uri v gostilni gosp. J. Skaza v Velenji svojo izvanredno skupščino z naslednjim dnevnim redom:

- Sestava pravil za sadje- in vinorejsko društvo.
- Razgovori o napravi in oskrbovanji trtnice.
- Razni nasveti.

Pri tej priliki bodo tudi vsi gg. udje, koji so se za drevesa oglasili, ista brezplačno dobili.

Ker že tudi našim vinogradom preti najhujši udarec, da jih namreč v kratkem obišče neljubi in strašni gost — trtna uš —, se toraj vsi posestniki vinogradov, sosebno pa ovi, kateri še niso udje omenjenega društva, na to opozorijo, da ne zamudijo prilike, ter se tega zborovanja mnogobrojno vdeležijo in tudi k društvu kot udje pristopijo.

Sejmovi. Dne 29. decembra v Spielfeldu. Dne 2. januarja 1894 v Bučah in v Radgoni. Dne 3. januarja v Lučanah in na Ptuj. Dne 4. januarja na Bregu v Ptuj.

Dopisi.

Iz Vojnika. (Razno.) Dne 9. novembra spremili smo rajno Francisko Kresnik h grobu, katera se je bila še le razcvetela, ker je bila še le stara 18 let. Ako ravno še res mlada, je bila že več let starišem v veliko podporo. Ker ni bila ravno od premožnih starišev, zato se je silila prerano k delu, to pa je bilo za njena mlada leta še pretežavno, vsled tega si je tudi nakopala bolezen, in tudi prerano smrt. Dne 4. novembra t. l. je bila previdena s sv. sakramenti, potem je pa udana v voljo božjo čakala na belo ženo, kedaj da bo prišla pretrgat nit njenega življenja. In res, njej ni bilo treba dolgo čakati, ker že dne 7. novembra proti večeru si je še želela nekatere svoje ljubše prijateljice, da se je še poslovila od njih. Okoli 7. ure je pa zatula svoje mlade oči k večnemu počitku. In ker je bila iz križevske družbe, se je zbralo mnogo deklet z venci na glavi in gorečimi svečami v rokah, kar se že več let ni zgodilo v Vojniški župniji, če je že ravno več družbenih deklet pomrlo in se zaneslo k večnemu počitku. Je že bila volja božja tako, da je ravno to deklico zopet doletela ta čast, da bi ji le bila tudi v izveličanje! Preden smo jo zagrnili v krilo matere črne zemlje, zapele so ji še družbinske sestre prelepo pesem, katera se navadno poje pri pogrebu križevskih deklet, kar je mnogo ljudij do solz pripravilo. Komaj je preteklo 13 dnij, že smo bili zopet z drugo in še in z bolj mlado deklico na pokopališču, ta je bila Rozalija Gajšek. Ona je še le

meseca avgusta izpolnila 13 let svojega pozemlskega bivanja, pa je že volja božja sklenila, da je morala ta svet zapustiti. Pa saj je bila tako v božjo voljo vdana, da se ji je vsak čudil. Ko so jo prišli dne 11. novembra zjutraj preč. g. Jodel s sv. zakramenti sprevidet, je že komaj čakala, da so v hišo vstopili ter jih je s krepkim glasom pozdravila: hvaljen bodi Jezus Kristus! V nje mučni, če ravno ne dolgo trajajoči boleznini ni bilo zapaziti, da bi bila kaj nevoljna na trpljenje, ki jej ga je povzročevala huda bolezen, ter je le zmiraj Marijo in Jezusa na pomoč klicala. Večkrat je tudi zahtevala, da so ji svečo vžgali. V večer pred njeno smrtjo jo je še prišlo več deklet obiskat; preden so jo zapustile, so skupno odmolile sveti rožni venec, da bi ji Bog polajšal njene bolečine, ali ji pa dal še dosti udanosti v njega sv. voljo. Drugo jutro to je v nedeljo, se je že takó veselila smrti, da je že bila nevoljna, ko so ji še prinesli novih zdravil ter je z otožnim glasom djala: Zdaj pa ne bom mogla umreti, ko mi še zdravil dajete. Še nekaj ur je bilo njeno trpljenje; ko se je pa Bogu že zadosti zdelo, pošlje ji smrtnega angelja in ravno tačas, ko so duhovnik v cerkvi pri pozni sveti meši sv. Jezusovo Telo povzdignili, obdala jo je slabost, ravno v tem trenutku se je pa tudi njena duša ločila od telesa, ter se, kar smemo zaupati, podala v veselo večnost. Dne 22. novembra so pa pristopila tudi tista dekleta z venci na glavi in pa s svečami v rokah, kakor pri prvi, ter so jo zanesla najprej v cerkev, kjer so opravili preč. g. Gaberc za rajno peto sv. mešo. Po sv. maši smo jo pa spremili na pokopališče k večnemu počitku.

Iz Remšnika. (Razno.) Mrtvih bilo je letos v Remšniku po navadi, okoli 40. Bilo ni nikake izvanredne bolezni. Smrt je pobirala stare in bolehe ljudi in pa slabotne otroke. V Bognu zaspala je 80 let stara Jera Otič, izgledna devica in tretjerednica. Pošteno življenje od njezne mladosti do tolike starosti je redka prikazen. Bog ji daj v nebeškem kraljestvu blizo Jagnjeta vesele pesmi prepevati! Drugi je Jurij Hartman ali stari Žnidar, prevžitnik in tudi 80 let star mož. Pošten je bil od svojih mladih nog, zato je toliko starost dočakal. Delal je rad, pil pa nikdar preveč. K službi božji prišel je vselej, ako ni bil bola. Sneg nas je letos prerano zalezal tako, da še nekteri belo in laško repo ali krompir na njivah imajo: dobra reja za zajce! Drv in stelje pa imajo ljudje malo doma. Vendar je zdaj posebno na Radlu vgodno vreme. Sneg je od solčne toplote in gorkega vetra posebno okoli Sv. Pongraca in grebena kmalo skopnil in tamkaj ovce po pašnikih skačejo in ljudje si lahko stelje in drva priskrbijo; še celo praprot žanjejo. Pri Dravi je mrzlo, na Radlu pa poletni čas. Kedar se naveličamo nižje bivati, se podamo na Radel zajce lovit in se na trati ležeč na gozdem solnci grejemo že okoli tri tedne. Z radostjo si lahko prepevamo milo pesem: Visoko vrh planin stojim itd. Enako se skoro vsako zimo godi. Drava premrzne ali ledeni most napravi, po katerem ljudje hodijo in vozijo čez Dravo. Na Radlu pa ovce pasemo in se na trati ležeč grejemo. Toraj tudi hrib ima nekaj prijetnega, posebno zimi.

Iz Polic pri Radgoni. (Cesta.) Ko je dopisnik v štv. 48. iz Stavenšincev omenil neugodno sapo iz Orehovec, se mi je pač zdelo, da je treba spolniti njegov stavek! Nekega poletnega dne je Orehovski »paša« prišel z znanima janičarjema, sedaj cenilnima možema, eden je nekdanj s Pruskega svinje gonil, drugi pa je neki zidar iz Polic. To je torej glavno krdelo Orehovske garde! Ti so tudi občinsko cesto razširili in v okrajno spremenili. Dozdaj je stara cesta, o dobrem vremenu, prav dobro služila, o slabem pa tudi slabo, ali za njo ni bilo drugih stroškov. Če je dober občinski predstojnik, vpravna vse, torej tudi popravila modro in z malim

veliko popravi in to je tudi potrebno v sedanjih slabih časih. Ako pa ni varčen, tudi milijonar na beraško palico pride! Nova cesta se prične pod Ivanjci in grenad Stavenšince, Ivanjševce, Lastomerce, Savnico in Police. Tu pride ven na okrajno cesto. Ta cesta pa je taka, da se brez velikih stroškov ne da narediti za okrajno, slabo pa bi lahko pustili brez stroškov. Že mostovi v eni občini so stali blizo 400 gld., kaj pa še v petih občinah? Kje pa še je pijača za delavce in drugi stroški, ki njih ne bomo pred oči dobili? Kaj ne? To smo si pač dobrega Orehovskega »hopmana« izvolili, ki bode nas počasi vse sebi ednake storil, po »premoženji in mišljenji«. Česar pa sam ne doseže, v to pa mu gori omenjena »janičarja« pomagata. Komur še količkaj za narodnost in vero srce bije, mora v to delati, da se ne bodo kratile pravice pri premoženju in narodnosti našemu ljudstvu.

Od Sv. Jakoba v Slov. gor. (Novice.) Nek gospodar si je hotel pri obilnem svojem imetju še eno posestvo po sili pridobiti, ali ni se mu posrečilo. Nek vrli fant, pa kmečkih roditeljev, je v svojih mladih letih zmirom lepo služil in s tem si je posestvo pridobil. Neka oseba, 30 let svoje dobe, je po dolgi boleznini iskala zdravja v kopališču v Krapini, v bolnišnici v Mariboru, in je vse svoje imetje darovala, bil ji je spodnji del trupla tako rekoč mrtev; zdravniki so ji že rekli, da ji ni več mogoče ozdraveti. Ali ona se je poprijela s pomočjo tovaršic, po nasvetu gospoda Kneippa, vode in je tudi srečno ozdravela, sedaj more hoditi in lahko opravlja svoje posle.

Iz Kraljevec blizo Sv. Jurija na Ščavnici. (Nagla smrt.) Dne 16. novembra so ljudje po Jurijevski župniji pripovedovali s težkim srcem, kaj se je zgodilo. Dne 15. novembra proti večeru je Rihard Skerget vinjčar benediktinskih goric v Grabonoškem vrhu, v Jurijevski župniji shrul uad svojim sosedom Jurijem Holcem, ker mu je brz ta neko preveč povedal. Prepričan pa se je začel blizo tako-le. Rihard se je zadržal nad Jurijem Holcem, naj svojo kuretino z njive vrača, da ne bo vedno v repi. A Holc mu je iz šale odgovoril: No če ti bodo kokoši to laško repo pojedle, potem pa pridi k meni, jaz ti bom s svojo debelo repo škodo povrnil. Ali te besede so Riharda tako živo razburile, da je v svoji divji besnosti in pijanosti, naravnost letel proti Holcu, kateri je mirno stal, misleč, da Rihard iz šale beži proti njemu. A še 40 korakov oddaljen od Holca, potegne iz žepa malo puško, katero je že celi dan nosil seboj, in jo sproži, a ker je Holc imel roko na prsih, je šlo strelivo skozi roko v prsi, Rihard še je izgovoril v svoji surovosti: sedaj sem naredil, kar sem že dolgo mislil. Holca so potem odnesli v njegovo hišo, in ga položili v postelj. Potem so poslali po spoved k Sv. Antonu v Slov. goricah, ker v farno cerkev k Sv. Juriju bilo bi že prepozno. Proti 11. uri po noči pridejo č. g. Alojzij Cizerlj, kaplan od Sv. Antona, s presvetim Rešnjim Telom, da nesrečnega, spovejo, in ga milo potolažijo, ter mu sv. poslednje olje podelijo, in ne dolgo potem je izdihnil svojo dušo. Njegove zadnje besede so bile: Bog daj vsem lahko noč! Potem pa je mirno v Gospodu zaspal. Rihard pa je 17. novembra sam šel k c. kr. okr. sodnji v Radgono ter ji naznanil svoje zločinstvo, in potem je moral ostati pod ključem. Človeku srce krvavi, če sliši jok in stok žene in otroka pokojnega Jurija Holca.

Ti o Bog, mu vsmiljen bodi,
Milo ga, o Jezus, sodi,
Dušo v večni pokoj vodi!

J. K — i.

Od Sv. Lovrenca ob kor. železnici. (Razno.) Dolgo že nisi kaj poročal, dragi »Gospodar«, o našem kraju. Zatoraj to pot nekatere vrstice. V nedeljo dne

12. novembra je priredilo tukajšnje bralno društvo veselico, katera se je obnesla prav sijajno. počastilo nas je prav lepo število gospode iz večih okrajev, kakor iz staroslavni Ruš, iz stare Vuzenice in iz Pušcave. Res je bilo prav veselo in prijetno. Samo nekaj je, kar je graje vredno, namreč, da se tukajšnji Slovenci tako zaspano napravljajo, da nas ne počastijo s svojim prihodom, in se ne vdeležujejo naših narodnih veselice. Ne vem, ali jim je začel slovenski zrak škodovati, ali kaj? — In še tisti, kateri so, poslušujejo se le tujega jezika, mi sicer čislamo tudi tuje jezike, in se jih tudi učimo, ker nam prej ali pozneje še znajo koristiti, zato jih ne zaničujemo, kakor drugi narodi našega; kadar pa gre za narodno stvar, takrat pokažemo, da nam je naš materni jezik slovenski čez vse. Hvala Vam tedaj, tuji gospodje in gospé, rez se niste vstrašili dalnjega pota in truda, da ste nas počastili s svojim prihodom, na svidenje! Nadalje, v tukajšnjem kraju je tudi vse polno tujih ljudij, iz Afrike jih še ni, od drugod pa od vseh vetrov, in bi še k vsemu temu nič ne djali, ko bi le ti ljudje nam tukaj le sitnostij, preprirov in pretepotov ne delali; največ jih pride čez planino prek Pohorja. V nedeljo, dne 26. novembra, šel je pošten fant skoz trg, ali kar naenkrat pridivja tropa teh pritepencev za njim in so siromaka tako razmesarili in razrezali, da je še malo živ k zdravniku prilezel, da mu je rane obvezal, in nihče ne ve, zakaj so ga, ko ga še poznali niso. Poredneže so seveda djali v zapor, ali kaj je onemu siromaku za to? Ali bi ne bilo dobro, ko bi slavni občinski gospodje take koj, ko se pritepejo v tukajšnji okraj, hitro s c. kr. žandarji odgnali v njihov rojstni kraj, da bi ne delali nemira po noči v tukajšnjem trgu, da si človek že skoraj ne upa iz hiše, zavoljo teh tujih divjakov. Kar pa poljske pridelke zadeva, smo jih že pospravili, in smo hvala Bogu, prav zadovoljni. Samo nekaterim, je zdaj že bela odeja pokrila njihove pridelke, kateri radi poleti roke križem držijo, ker mislijo, da bo zmirom leto!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Svitli cesar je bil v božičnih dneh pri svoji hčeri, nadvojvodinji Valeriji na Lichtenenskim gradu, včeraj pa se je vrnil v stolnico svojo. — Nemška liberalna stranka je sila vesela, da ima sopet krmilo vlade v rokah, dela pa se vendar-le tako, kakor da še ga nima, in kaže nek strah, kakor da še za »nemštvo« ni konec nevarnostij. Hinavka, za nemštvo pač ni bilo nikoli pri nas nevarnostij, nekaj morebiti za liberalizem, ali še ta strah je bil votel!

Štajarsko. Čudno je, da se dela sedaj po nemških mestih in trgih z veliko silo za Jurija Schönererja in ravno o praznikih so imeli na večih krajih zborovanja, na katerih so poveljevali tega viteza — žalostno prikazen za avstrijsko domoljubje. Kdor še ima kaj sreča za staro, častno Avstrijo, njega mora boleti v dno sreča, da se nahaja tudi pri nas ljudij, ki se obešajo Schönererju in z njim Prusom na krilo. — V mestnem zastopu v Gradcu so dokaj nevoljni »stari gospodje«, ker so dobili vsled zadnjih volitev novih, neljubih tovarišev. Misli se celo, da bode vsled tega nekaj volitev ovrženih. Res je že, da znajo Nemci sploh volitve »delati«, ali pa je bilo tudi pri teh v Gradcu »krivih« pooblastil, kakor trdi stara gospoda, nočemo reči.

Koroško. Mestni zastop v Celovcu je popolnem v rokah nemških liberalcev; zato se ne čudimo, da so vraži slov. jezik in ga ne mara v mestnem uradu. Celu

svoja pravila spremeni sedaj tako, da mu ne bode treba sprejeti slov. pisem. — Deželni odbor predlaga v dež. zboru, naj se postavi v Celovcu nova bolnišnica na deželne stroške, va-njo pa neki četo naročiti postrežnice iz rajha, na ravnost iz Berolina!

Kranjsko. Odkar je v Ljubljani novi deželni predsednik, vleče sapa vidno na nemški sever in peščica Nemcev, razstresenih po deželi, sanja že, da pride sedaj doba za-nje in res, o novem letu dobijo že novi nemški list v Ljubljano. Vladni list izhaja tudi v blagi nemščini in — v nemškem duhu. — V novem mestu pripravljajo »dijaško kuhinjo« in ker ima dr. J. Marinko, veronauka profesor na c. kr. gimnaziji, priprave za-njo v rokah, ne dvomimo, da jo napravijo, predno poteče leta dnij, v veliko pomoč revnih dijakov.

Primorsko. V Gorici dobijo kar h krati dve novi laški šoli, slovenske pa ne. Mestni zastop se take šole brani in čudno, vlada še vedno odlaga prisiliti ga, da jo napravi, čeravno je naznanjenih dovolj slov. otrok za-njo. Kaka vam je to pravica! — V Trstu pretijo delavcem na javnem skladišču, da jih odpustijo, ako govorijo še nadalje slovenski med seboj. Za Boga, ali je slovenščina res tako nevaren jezik za mnogojeznično Avstrijo!

Hrvaško. Madjarščina rije zmerom bolj med Hrvatse, sedaj se vidi na oglih ulic že veliko madjarskih oznanil. Ne bode dolgo, pa bodo že tudi ulice dobile madjarsko ime — na željo ljudstvo, rekli bodo možje »narodne stranke«.

Ogersko. Katoliški škofje so izdali skupni pastirski list ter govorijo v njem o veliki nevarnosti, ki preti v »civilnem zakonu« ne samo katoliški cerkvi, ampak sploh vsej državi. Pač res! — Dne 16. januarja bode v Pešti katoliški shod, ako ga vlada še ne prepove; izgovor za tako prepoved se najde. Pri naših liberalcih in njih vladah jih je dobiti na kupe.

Vunanje države.

Rim. V soboto so vsprejeli sv. oče Leon XIII. kardinale rimske cerkve ter so imeli v tem jako lep govor o miru, kakor ga želi in pospešuje sv. cerkev.

Italija. V četrtek je bilo v Rimu, v državnem zboru, veliko prepira. Crispi je bral načrt nove vlade, toda poslanecem ni z njim ugodil. Izlasti Imbriani je napadel tudi Crispija zato, ker še noče razdreti tripel-alijance. Toliko je resnice, da mora vsled te zveze Italija imeti veliko vojaštva, ali bi pa bilo brez te zveze za-njo manj vojakov treba? Na to vprašanje pa tudi Imbriani nima odgovora.

Francija. V premogovih jamah in sploh v rudnikih pride vendar-le do tega, da bode čas dela samo osem ur na dan; postava se namreč pripravlja, ki vpelje tak red vsaj pri državnih rudnikih in je gotovo, da preide ta red potem tudi v druge rudnike. — Na naše vino se vpelje višja carina, ako naša država ne zniža svoje carine na francosko vino in sicer tako, kakor je pri italijanskem vinu.

Belgija. Konservativna stranka je prosila predsednika v ministerstvu, naj ostane še nadalje v ministerstvu. Ob enem se posvetuje posebni odbor z ministerstvom, kako se volilna postava najlažje napravi, da bode po želji ministra pa tudi njegove stranke.

Anglija. V državnem zboru ste bili une dni dve vprašanji v razpravi: prvo, ali je vojno brodovje za angleško državo dovolj močno in drugo, ali se naj plačuje koburskemu vojvodi iz drž. kase še vsaj 10.000 sterlingov. Oboje vprašanj je neki bilo treba, ali rešili so jih tako, da je brodovja dovolj, vojvodi pa se plačuje oni denar tudi naprej, ako stanuje nekaj časa v Londonu.